

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE.

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 „
3 luni	8 „
Străinătate : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA
BUCURESCI

5 — Calea Rahovei — 5

Lângă Palatul Justiției

S U M A R

In chestiunea jurământului more-judaico, de d-l Ștefan Scriban ;

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Curtea de casație, s. II : Maria F. Pantazopulo cu Ministerul de Finanțe, (pensie) ;

Idem, și Curtea de apel din Iași, s. II : Ministerul de Finanțe cu Teodor Iliescu, (pensie) ;

Tribunalul Vilcea : Nicolae Temelie cu D. C. F. R. și I. N. Iancovesc u ;

Compunerea Curților și Tribunalelor.

Erată.—Bibliografie.

In chestiunea jurământului More-judaico

Încă de pe timpul cind eram judecător de pace în Ploești, am admis că Evreii trebuie să jure *more-judaico* în ședință publică, soluțiune motivată nu de noua redacțiune a art. 239 Pr. civ., care spune că jurământul se va face în audiența în care a fost admis ; ci de împrejurarea că nicăeri legea nu precizează formula jurământului more-judaico, căci vechile anaforale și dispozițiuni prevăzute în colecție sunt abrogate.

Toată chestiunea se reduce dar în a se ști : care e formula jurământului ce leagă conștiința unui evreu ? În lunga mea experiență de judecător, am avut ocasiunea de a vedea că însuș modul prestării jurământului more-judaico e vexator și constituie o ofensă, o jignire a sentimentului demnității persoanei și de aceea mulți nu deferă un atare jurământ de cit în acest scop : pentru a înjosi pe adversar.

Iată de ce eū am înlăturat formula sălbatecă izvorită din întunericul veacurilor trecute, din frământările dușmăniei religioase, și am admis că jurământul să se presteze, *more-judaico*, pe biblie, în ședință publică, fără rabin, căci jurământul nu trebuie să fie un mijloc de tortură morală și de vexațiune.

În expunerea de motive, relativ la dispozițiunea art. 239 Pr. civ., nu găsesc de cit atita : « ... am

decis ca jurământul să se presteze de îndată, *ca să numai dea loc la străgăniri* ». Părțile pot, prin urmare, conveni ca jurământul să se presteze în altă audiență, căci cine poate aprecia mai bine o străgănire de cit partea interesată și care, în definitiv, consimte la aminare ? În un atare caz, judecătorul nu se va putea opune la aminare, sub motiv că art. 239 prevede că jurământul se va presta în ședința în care a fost admis, căci dispozițiunea art. 239 nu e de ordine publică, ci creată în favoarea părții interesate.

Argumentul ce se trage din art. 239 Pr. civ. e, dar, absolut neconcludent. Așa fiind, dacă se va dovedi că jurământul unei părți nu poate fi prestat, din cauza unor formalități speciale, în ședință, necontestat că judecătorii vor fi siliți să amie prestarea, căci la ce ar mai servi atunci prestarea unui jurământ în neconformitate cu religiunea părții, a unui jurământ ce nu are nici o putere religioasă, din cauză că nu e prestat așa cum ar cere o religiune oare-care în mod expres ?

Dispozițiunile unei legi nu pot, prin urmare, trece peste bunul simț juridic și peste puterea faptelor reale cari se impun prin evidența lor.

De asemenea, părțile pot conveni ca proba testimonială să fie admisă și pentru cazurile cind ea ar fi oprită, căci prohibițiunea probei testimoniale nu interesează ordinea publică (1).

Jurământul more-judaico trebuie, prin urmare, prestat în ședință nu din cauza art. 239 Pr. civ., ci fiind-că s'a putut găsi o formulă a acestui jurământ, formulă de natură a fi îndeplinită nu numai de cit în sinagogă, ci chiar în ședință, cu aceeaș putere obligatorie pentru conștiința unui evreu.

Dacă dar mi se va dovedi că numai jurământul prestat în sinagogă este acel care leagă conștiința unui evreu, n'aș sta o clipă la îndoială în a-l admite, căci justiția nu e chemată să sancționeze simple aparențe, jurăminte despre care e convinsă că n'aū nici o forță religioasă, pentru că

(1) Alexandresco, VII, p. 268.

alt-mintrelea justiția ș'ar da concursul ei fraudei și nu aceasta e menirea ei.

Ceea-ce e curios însă e că în Moldova tocmai Evreii sunt acei cari cer ca jurământul să fie prestat conform vechei formule. Personal am constatat că toți Evreii consimt să jure în ședință, dar se opun sau primesc cu dificultate un jurământ la sinagogă. Să fie oare jurământul prestat în ședință o simplă parodie a adevăratului jurământ obligator pentru conștiința unui evreu? Iată un punct de discutat cu atit mai mult, cu cit Evreii, care prin agitații, pamflete, broșuri, etc., cer ca jurământul să se presteze numai în ședință și închid sinagogele lor judecătorilor români, amenințând cu destituirea pe rabinii cari ar consimți să îndeplinească oficiul de expert; tocmai ei sunt acei cari cer ca jurământul să fie prestat în sinagogă, ceea-ce însămnă că progresul psihicului nu este egal pentru toate păturile sociale ale Evreilor.

În orî ce caz, noua jurisprudență a Curții supreme a ușurat mult sarcina acelor cari admit validitatea unui jurământ prestat în ședință⁽²⁾. Evreii dar, de acum înainte, nu mai au nici un motiv de a se plinge în această privință, deși iată ce citesc în *La Revue*⁽³⁾ sub rubrica *La renaissance de la littérature hébraïque et le Sionisme*, articol semnat de Fh. Berger, de l'Institut: «Ce juif que l'on rencontre encore . . . , qui pullule en Pologne . . . et qui est massacré, mis en coupe réglée en Roumanie, est le véritable juif . . . ».

Și așa se scrie istoria, istoria cea falsă.

Ștefan Scriban

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Sect. II

Audiența de la 11 Iunie 1904

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Maria F. Pantazopulo cu Ministerul de finanțe pentru pensie

Pensiuni. — Infirmități și răniți căpătate de un funcționar cu ocazia serviciului. — Moartea sa. — Dreptul la pensie al urmașilor și văduvei. — Constatarea infirmităților. — Comisiune medicală specială. — Dacă asemenea infirmități se pot constata prin alte dovezi. — Martori. — Inadmisibilitate. — (Art. 3, 5, 6 și 27 din legea generală a pensiunilor din 1902; art. 84 din regulamentul acestei legi).

Pentru ca o pensie să poată fi acordată în virtutea art. 3, alin. b, din legea generală de pensiuni, fie funcționarului, fie urmașilor și văduvei sale, constatarea infirmităților rezultând din accidente se face numai de comisiunea medicală specială prevăzută de art. 27 din lege, și ori ce alt mod de probațiune a acestor infirmități este neadmisibil.

Ast-fel, proba testimonială cerută, fie de funcțio-

narul rămas infirm și impropriu serviciului, fie de urmașii săi, spre a se dovedi că infirmitățile sau răniurile cari au făcut pe funcționar impropriu a și continua serviciul, sau i-au cauzat moartea, i-au provenit în exercițiul funcțiunii și din cauza ori cu ocaziunea serviciului, este neadmisibilă.

Decisiunea No. 244/904. — Respins, în urma unei divergențe, recursul făcut de Maria F. Pantazopulo, contra decisiunii Curței de apel București, secția I, No. . . . , dată în procesul cu Ministerul de finanțe.

Curtea,

Ascultînd citirea raportului făcut în cauză de d-l președinte Ch. Pherekyde;

Pe d-l avocat Cancicov în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat Zăuceanu din partea intimatului Minister de finanțe, în combateri.

Deliberînd,

Asupra motivului de casare invocat:

«Violarea art. 3 al. a din noua lege a pensiilor. În adevăr, respingîndu-se cererea de regulare a drepturilor la pensie a văduvei lui Faust Pantazopulo, se elucidează acest text de lege.

«Curtea ajunge la această soluție violînd și dînd o rea interpretare art. 27 din legea de pensiuni, cînd afirmă că în baza acestui text de lege sunt decăzut din dreptul de a se cere să dovedesc și să fac convingerea că, în adevăr, defunctul a murit din cauza și cu ocazia serviciului.

«Cercetarea medicală prevăzută de art. 27 e în adevăr, indispensabilă, ea însă, poate face sau nu poate face convingerea comisii de pensiuni; așa fiind respingîndu-se cererea de autopsie a cadavrului și martorii, s'a interpretat rău art. 27, și s'a violat dreptul de apărare.

Avînd în vedere decizia supusă recursului prin care se constată că recurenta Maria F. Pantazopulo, cerînd a și regula drepturile sale la pensie ca văduvă cu minori, în baza art. 3, al. a, din legea pensiilor din 1902, pe motiv că soțul său a încetat din viață din cauzele și împrejurările prevăzute în acest articol;

Că atît comisiunea pentru constatarea și așezarea drepturilor la pensie, cit și Curtea de apel, prin decizia supusă recursului, i-au respins cererea, pe motiv că din procesul verbal al comisiei medicale și din cele-l-alte acte se constată că moartea soțului său n'a provenit din cauza serviciului;

Că înaintea Curței de apel, recurenta a propus proba testimonială spre a dovedi că moartea soțului său s'a întimplat în condițiunile prevăzute de art. 3, iar Curtea i-a respins această cerere;

Considerînd că dreptul la pensie al funcționarilor, cu dispensă de stagiū și etate, este prevăzut de art. 3 din legea pensiilor din 1902, în condițiunile arătate în acel text de lege, iar dreptul văduvei și urmașilor funcționarului care a încetat din viață din cauzele specificate la art. 3, înainte de a și fi regulat dreptul la pensie, este recunoscut de art. 6 din lege;

Considerînd că, în virtutea art. 27 din legea pensiilor constatarea infirmității rezultînd din accidente se face de o comisiune medicală specială constituită de lege;

Că, pentru a curma abuzul ce se făcea în trecut de proba cu martori, de atestări și de certificate de com-plesență, legea din 1902 a înlăturat ori ce alt mod de dovedire a infirmității și a făcut inadmisibilă ori-ce do-vadă în contra constatărei comisiei instituită de lege;

Considerînd că această rezultă în mod neîndoios atît din spiritul legii cît și din textele ei;

Că, în adevăr, în expunerea de motive care a însoțit proiectul de lege votat de corpurile legiuitoare se zice textual: «Complectînd ast-fel dispozițiunile relative la infirmități, trebuia ca, în același timp să se ia măsuri serioase pentru ca să nu intre și pe viitor pe această cale excepțională acei cari ar voi să eludeze prescripțiunile generale ale legii relativ la etate. De aceea, în

(2) Cas. I, No. 223/903. — Curierul Judiciar, No. 28/904.

(3) No. 10/904.

comisiunile prevăzute în art. 27, ambele părți sunt reprezentate etc. Comisiunea fiind ast-fel constituită ea dă o garanție puternică că atit interesele funcționarului cît și ale Statului vor fi pe deplin ocrotite» ;

Că aceste cuvinte arată în mod destul de lămurit că instituind, pentru dovedirea infirmității, o comisiune medicală în cele mai complete condițiuni de competență și de imparțialitate, legiuitorul a înțeles să excludă orî-ce alt mod de dovedire, pentru a pune un termen abuzurilor din trecut ;

Considerînd că și textul legii arată în mod tot atit de evident voința legiuitorului de a face din constatarea comisiunii medicale singurul mod de dovedire a infirmității ;

Că, în adevăr, articolul 27 care dispune că constatarea infirmității să se facă de o comisiune specială a cărei compunere o arată, prescrie în aceleași timp că infirmitățile să se constate îndată după accident sau cel mult pînă în trei luni de la accident sub pedeapsa pierderii dreptului care decurge din asemenea infirmități.

Această prescripțiune a legii exclude în mod evident probele obicinuite cu martori, presumpțiuni, expertise, etc., înaintea instanțelor de judecată chemate a se pronunța mult mai tîrziu, probe a căror admitere ar înlătura cu totul această prescripțiune înscrisă în lege sub o sancțiune atit de riguroasă, pentru a garanța serioșitatea constatărei ;

Considerînd că tot în art. 27 legea arată cu precizie și în detaliu majoritatea ce se cere pentru ca decisiunea comisiunii să poată fi admisă în folosul infirmului, dispozițiune greă de înțeles dacă această decisiune n'ar fi în ochii legiuitorului de cit un simplu act de informațiune, care s'ar putea combate și înlătura cu orî ce fel de probe înaintea instanțelor de judecată ;

Considerînd, în fine, că în puterea art. 5 din lege, care dispune că cauzele, natura și urmările rănicilor și infirmităților, vor fi stabilite în modul prevăzut printr'un regulament de administrațiune publică, regulamentul legii pensiunilor, în art. 89 care face ast-fel parte din lege dispune în mod formal că, în cazul în care decisiunea comisiunii medicale nu ar fi favorabilă infirmului cererea sa se respinge de drept ;

Că această dispozițiune care nu mai lasă nici o îndoială asupra inadmisibilității altei probe pentru constatarea infirmității e în perfectă concordanță cu legea și nu face de cit aplicațiunea principiilor înscrise într'însa, de oare-ce, după cum s'a arătat mai sus, rezultă atit din scopul urmărit de legiuitor cît și din diferitele dispozițiuni ale art. 27 din lege că nu s'a admis, pentru constatarea infirmității, de cit decisiunea comisiunii medicale compusă cu toate garanțiile de independență și de imparțialitate din persoane cari prin situațiunea și profesiunea lor pot aprecia cu competență faptele, împrejurările și actele invocate de reclamant precum și influenței ce acele fapte și împrejurări au putut avea asupra sănătății lui ;

Că ast-fel fiind, Curtea de apel respingînd ca inadmisibilă proba testimonială nu a violat nici o dispozițiune a legii, ci s'a conformat, din contră printr'o bună interpretare prescripțiunilor ei ;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

Notă. — Vezi, în sens contrariu, decisiile Inaltei Curți de casație, publicate în *Curierul judiciar*, No. 22 și 32 din 1904. (N. R.)

Audiența de la 21 Februarie 1903

Președenția D-lui N. M A N D R E A, Președinte
Ministerul de Finanțe cu Teodor Iliescu pentru pensie

Pensiuni. — Pensiuni militare. — Legea nouă de pensiuni. — Timpul servit în școala de ofițeri sau în grade

inferioare. — Cînd se socotește pentru regularea la pensiuni. — (Art. 2 din legea generală de pensiuni din 1902).

După dispozițiile art. 2, § 1, litera d, din legea generală a pensiunilor din 1902, pentru ofițerii și asimilații lor cari la promulgarea acestei legi ar avea mai mult de 25 de ani de serviciu, timpul petrecut în școala de ofițeri sau de grad inferior, să socotește ca timp de serviciu, de unde reese că ofițerii cari la promulgarea legii ar avea mai puțin de 25 ani de serviciu, nu se vor putea bucura de acest drept, și dreptul lor la pensie are a fi stabilit numai pentru timpul servit în gradul de ofițer.

Decisiunea 86/903. — Casată, în urma recursului făcut de Minist. de Finanțe, decisiunea Curții de apel din Iași, s. II cu No. 135/902 dată în proces cu Teodor Iliescu.

Curtea,

Ascultînd citirea raportului făcut în cauză de d. consilier I. Prodan ;

Pe d. avocat Zăuceanu în dezvoltarea motivelor de casare ;

Pe d. avocat Seimeanu în combateri ;

Deliberînd,

Asupra motivului I de casare :

I. « Violarea art. 2, § 1, lit. d din legea generală de pensiuni de la 22 Februarie 1902 combinat cu art. 101, lit. d din regulamentul de aplicare ai acestei legi, și exces de putere.

« Atit din textul legii cit și din textul regulamentului reese că, în speță făcîndu-se aplicațiunea acestor articole, nu se puteau calcula pentru pensie anii serviți cu grad inferior și ca elev în școala militară, d-lui Teodor Iliescu.

Avînd în vedere decisiunea supusă recursului, prin care reformîndu-se decisiunea comisiunii, se recunoaște pîrîtului un drept la pensie de 114 lei lunar cu începere de la 1 Aprilie 1902 ;

Avînd în vedere că din actele prezentate comisiunii de pensiuni, care s'au avut în vedere de Curtea de apel, este necontestat că pîrîtul reformat pentru infirmități dobîndite în timpul serviciului, însă nu din cauza serviciului, fiind considerat că a făcut campania din 1877 — 78, este în drept a'și regula pensie conform legii pensiunilor militare din 1899 ;

Că în asemenea cas rămîne a se stabili care este quantumul acestei pensiuni în raport cu calculul anilor serviți în condițiunile legii pensiunilor ;

Considerînd că după dispozițiile art. 2, § 1, lit. d, din legea pensiunilor din 1902, pentru ofițeri și asimilații lor care la promulgarea legii vor avea mai mult de 25 ani de serviciu, timpul petrecut în școala de ofițeri sau de grad inferior să socotește ca timp de serviciu de unde reese că, ofițerii care la promulgarea legii vor avea mai puțin de 25 ani de serviciu, nu se vor putea bucura de acest drept ;

Considerînd că ast-fel fiind și întru cît pîrîtul nu a putut justifica un serviciu de 25 ani împliniți la promulgarea legii din 1902 cînd a cerut regularea dreptului său la pensie, rămîne constatat că dreptul său la pensie avea a fi stabilit numai pentru timpul servit în gradul de ofițer adică pentru 11 ani, 3 luni și 26 zile conform art. 2, § 1, din legea pensiunilor din 1902, combinat cu art. 101, lit. d din regulamentul legii și cu art. 6 din legea din 1899 ;

Că prin urmare cînd Curtea de apel a recunoscut pîrîtului dreptul la pensie pentru 18 ani de serviciu, impunînd și anii din gradele inferioare, a nesocotit textele de lege vizate în mijlocul de casare, și de aceea motivul este întemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI, Secțiunea II

Audiența de la 2 Octombrie 1902

Președenția D-lui T. CRIVĂȚ, Consilier

Teodor Iliescu cu Ministerul de finanțe

Decisiunea No. 135

Pensiuni.—Pensiuni militare.—Militari cari au făcut campania 1877—78.—Legea după care și regulează dreptul la pensie.—Legea pensiilor din 1899.—Legea pensiilor din 1902.—Militari reangajați.—Timp servit în grade inferioare.—Înțelesul cuvintelor «timp servit în grade inferioare».—Quantumul pensiilor după legea din 1899.—(Art. 2 din legea pensiilor militare din 1899; art. 2 și 25 din legea generală de pensii din 1902; art. 102 și 109 din regulamentul de aplicare al acestei legi).

1) Asemănat art. 2, § 1, din legea generală de pensii de la 22 Februarie 1902, și art. 102 din regulamentul de aplicare al acestei legi, ofițerii și asimilații lor, cari au făcut campania 1877—78, de și în acel timp erau grade inferioare, au a și regula drepturile la pensie conform legii din 1899.

2) După art. 25 din actuala lege de pensii și art. 109 din regulamentul de aplicare al ei, anii serviți înainte de etatea de 21 de ani pentru civili și înainte de a deveni ofițeri pentru militari, nu se vor ține în seamă la calculul pensiei, exceptându-se reangajații cari devin ofițeri prin continuarea de serviciu și cărora li se va socoti timpul servit în gradele inferioare.

Prin expresiunile „timpul servit în gradele inferioare”, nu coprinde și nici nu poate coprinde de cât timpul servit în gradele inferioare de la reangajare, iar nu de la intrarea în armată, pentru că serviciul făcut între aceste două date, a intrării în armată și a reangajării, nu este de cât împlinirea unei datorii, pe care ori care cetățean apt pentru serviciul militar trebuie a o îndeplini.

3) Asemănat art. 2 din legea pentru pensiile militare din 1889, quantumul pensiei pentru un serviciu de 18 ani era de $\frac{1}{2}$ din solda de mijloc a gradului ce va fi avut militarul în cei din urmă doi ani.

Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut de Teodor Iliescu administrator cl. III în reformă, în contra decisiunii pentru constatarea și regularea drepturilor la pensie No. 338 din 31 Maiu 1902, prin care i s'a recunoscut, cu începere de la 1 Aprilie 1902, dreptul la o pensie brută de 85 lei pe lună pentru 11 ani serviți Statului adică $\frac{3}{8}$ din ultima soldă pentru 10 ani de serviciu, plus $\frac{1}{70}$ din această soldă pentru un an servit peste 10 ani;

Văzînd decisiunea apelată și ascultînd pe apelant în susținerea și pe apelant în combaterea mijloacelor de apel;

Avînd în vedere că din acte și debateri se constată, că apelantul Teodor Iliescu, intrat în armată ca soldat la 16 Iunie 1878 a fost reangajat ca sub-oficer la 16 Iunie 1882 și a fost înaintat oficer, administrator cl. III la 30 August 1889, iar la 1 Iulie 1901 a fost reformat pentru infirmități dobîndite în timpul însă nu din cauza serviciului, servind în totul Statului 23 ani, 6 luni și 10 zile.

Avînd în vedere că, conform art. 2 § 1 din legea generală de pensii de la 22 Februarie 1902 și a art. 102 din regulamentul de aplicare al acestei legi, apelantul este considerat, că a făcut campania din 1877—78, de și în acest timp era grad inferior și deci urmează a i se regula drepturile la pensie conform legii din 1889;

Avînd în vedere că, după art. 25 din actuala lege de pensii și art. 109 din reglamentul de aplicare al acestei legi, anii serviți înainte de etatea de 21 ani pentru

civilii și înainte de a deveni ofițeri pentru militari, nu se vor ține în seamă la calculul pensiei exceptîndu-se reangajații cari devin ofițeri prin continuarea de serviciu și cărora li se va socoti timpul servit în gradele inferioare;

Că expresiunile «timpul servit în gradele inferioare» nu cuprinde și nici nu poate cuprinde de cât timpul servit în gradele inferioare de la reangajare, iar nu de la intrarea sa în armată, pentru că serviciul făcut între aceste două date, a intrării în armată și a reangajării, nu este de cât împlinirea unei datorii, pe care ori-ce cetățean apt pentru serviciul militar, trebuie a o împlini; că acesta este înțelesul expresiunilor suszise, rezultă în mod neîndoios din debaterile urmate, în Senat, în ședința de la 20 Februarie 1902, cînd la întrebarea d-lui senator general C. Budișteanu, cu privire la reangajați, căci proiectul de lege nu prevedea nimic, d-l prim-ministru și ministru de război după ce declară... «Noi însă trebuie să fim la reangajați și să le dăm avantajii, trebuie pe de altă parte, să ținem și la cultura generală a corpului ofițeresc» și mai departe «un soldat da'orește trei ani de serviciu». Aceasta este datoria lor cetățenească. «Pentru acei ani nu i se poate acorda o pensie, căci serviciul dat e datorie», propune un amendament care se votează și devine art. 25 privitor pe reangajați;

Avînd în vedere că, ast-fel trebuind a fi interpretat art. 25 din lege și 109 din regulamentul, urmează că din timpul servit de apelant în armată, să se scadă cel de la 16 Iunie 1878 data încorporării și pînă la 16 Iunie 1882, data reangajării, serviciu datorit și pentru care nu i se poate acorda pensie, rămînînd ca timp util pentru pensie intervalul de la reangajare și pînă la încetarea serviciului prin punerea numitului în reformă, 18 ani, avînd ca soldă de la 1 Iunie 1890 — 1 Aprilie 1901 lei 230 lunar, iar de la 1 Aprilie 1901 — 1 Iunie 1901 data reformării lei 218 bani 45;

Avînd în vedere că, conform art. 2 din legea pentru pensiile militare din 1889, aplicabilă în specie, quantumul pensiei pentru un serviciu de 18 ani fiind de $\frac{1}{2}$ din solda de mijloc a gradului ce va fi avut în cei din urmă 2 ani de serviciu, apelantului i se cuvine o pensie brută de 114 lei pe lună;

Că, ast-fel, apelul găsindu-se fondat în acest sens, urmează a fi admis;

Pentru aceste motive redactate de d-l consilier Pretorian, primește apelul făcut de Teodor Iliescu, reformă decisiunea comisiei pentru constatarea și regularea drepturilor la pensie No. 338 din 31 Maiu 1902 și recunoaște apelantului cu începere de la 1 Aprilie 1902, dreptul la o pensie brută de una sută patru spre zece (114) lei pe lună;

(ss) T. Crivăț, I. Sinescu, V. Pretorian.

Grefier (s) V. G. Vrabie

TRIBUNALUL JUDETULUI VILCEA

Audiența de la 8 Aprilie 1904

Președenția D-lui TEODOR VASILIU, Președinte

Nicolae Temelie cu Direcția C. F. R. și I. N. Iancoveșcu

Creditul funciar.—Imobilul ipotecat la credit.—Proibițiunea proprietarului de a înstrăina, cît durează împrumutul, în total sau în parte imobilul ipotecat.—Înstrăinare în parte a imobilului de către proprietar.—Cum trece imobilul la noul proprietar.—Dacă această proibițiune este făcută numai în favoarea creditului.—Scoaterea în vînzare a imobilului de către credit.—Adjudecare.—Dacă adjudecatorul poate revendica partea înstrăinată sau prețul ei.—(Art. 25 din legea creditului funciar; art. 551, 563 și 565 Pr. civ.; art. 1107 din C. civ.).

Autoritatea lucrului judecat.—Urmărirea silită de

către credit a unui imobil ce i-a fost ipotecat. — Contestație de către un terțiu. — Respingere. — Dacă adjudecatorul poate invoca ca lucru definitiv judecat această hotărâre.

De și art. 25 din legea Creditului funciar oprește pe debitorul ipotecar, în tot timpul cât durează împrumutul și pînă la plata lui, ca să transmită în totul sau în parte imobilul angajat, fie prin vânzare sau expropriere sau ori-ce alt-fel de alienare sau transacție, rămînînd imobilul, în cas cînd această alienare a avut loc, încărcat cu toate obligațiile luate către credit, însă această prohibiție este stabilită numai în favoarea Creditului funciar ca un privilegiu ce i s'a acordat de legiuitor printr'o lege specială, aceasta în scop de a ajunge în mod neîndoios la realizarea creanței sale.

Ast-fel, în cas cînd proprietarul unui imobil ipotecat la Creditul funciar, înstrăinează o parte din acel imobil, fie prin vânzare de bună voe, fie prin expropriere pentru cauză de utilitate publică, și prețul înstrăinării 'l reține el în loc să'l verse la casa Creditului funciar, în cas de scoatere în vânzare a imobilului de către Credit, adjudecatorul nu este în drept a revendica partea înstrăinată mai dinainte de către proprietar, sau prețul înstrăinării, întru cît adjudecatorul nu se substituie în drepturile și privilegiile Creditului funciar, creditor urmăritor, ci în toate drepturile și obligațiile fostului proprietar expropriat, care fiind să respecte înstrăinările anterioare, neapărat că și adjudecatorul trebuie să le respecte.

2) Adjudecatorul unui imobil ipotecat la Creditul funciar și scos în vânzare de către Credit, nu poate invoca, în favoarea sa, ca autoritate de lucru definitiv judecat, hotărârea prin care tribunalul de urmărire a respins contestația făcută de un terțiu și prin care acesta tîdea să se scoată de sub urmărire o parte din imobilul urmărit ca fiindu-i lui vîndut mai dinainte de către proprietarul urmărit.

S'a ascultat d-nii avocați N. R. Căpităneanu și Anton P. Bottea din partea reclamantului; și

D-l avocat Paul Capeleau din partea pîrteii.

Tribunalul deliberînd, și

Avînd în vedere acțiunea intentată de d-l Nic. Temelie, proprietar din orașul R. -Vilcea, prin petițiunea înregist. la No. 6247, din 10 Februarie 1903, contra Direcț. generale a C. F. R., reprezentată prin directorul său general, din capitala București, care are de obiect, ca în virtutea ordonanței de adjudecare No. 22/902, emisă de acest tribunal, rămasă definitivă, prin care a devenit proprietarul moșiei Bujoreni, fostă a d-lui Ion N. Iancovescu, situată în com Bujoreni, jud. Vilcea, în întinderea cu ea a fost ipotecată la Prima Societate de Credit Funciar Român din București, să fie obligată numita direcțiune a-i lăsa în plină proprietate și posesiune terenul în întindere de 26795 m. p. și 51 c. m. pe care se află construită calea ferată Rîmnicu-Vilcea—Riul Vadului, teren, care a fost arbitrar expropriat de la fostul proprietar Ion N. Iancovescu, fără a ține seamă de drepturile Societății Creditului Funciar ca creditoare ipotecară, drepturi pe care le reprezintă dînsul (reclamantul) de oare ce numita Direcțiune Generală a Căilor Ferate Române, trebuia în tot cazul, să facă plata sumei de 13984 lei costul acestui teren, parte fixat de juriul de expropriere și parte prin alcătuire de bună voe, în mina Societății Creditului Funciar numit mai sus, conform art. 25 din legea specială a Creditului Funciar Român, iar nu în mina lui Ion N. Iancovescu, fostul proprietar debitor; cum de asemenea să fie obligată numita Direcțiune generală, ca în termen de 2 luni de la pronunțarea hotărîrii, să ridice de pe terenul ocupat tot materialul aflat pe linie readucînd locurile expropriate în stare de a produce, contrariu să fie autorizat dînsul a face aceasta, în comptul direcțiunii, care să fie obligată a-i plăti cheltueli și daune în sumă de 30 mii lei; iar în mod subsidiar, cînd prin imposibil, tribunalul ar găsi, că nu ar putea exercita acțiunea în revendicare, să fie obligată Direcț. Căilor Ferate Române, a-i plăti suma de 50 mii lei, drept valoarea zisului teren, cu

dobînda legală, din momentul ocupării de către Direcțiune pînă la achitare, plus cheltueli de judecată;

Avînd în vedere în același timp, cererea de chemare în garanție, făcută de Direcț. Generală a C. F. R., prin petițiunea înregistrată la No. 12869, din 27 Martie 1903, contra lui Ioan N. Iancovescu, avocat, domiciliat în București, str. Vestei No. 5, acel care, ca proprietar, a primit indemnizarea arătată mai sus, convenită pentru terenul expropriat și a trebuit să-l transmită Direcțiunii, liber de ori-ce sarcini sau pretențiuni, așa că, în caz de vre-o eventuală răspundere către reclamantul Nicolae Temelie, să fie în acelaș mod obligat către Direcție, chematul în garanție Ioan N. Iancovescu cu cheltueli de judecată;

Avînd în vedere concluziunile puse de părți în instanță; Avînd în vedere că din desbaterile urmate în cauză și din actele prezentate de reclamant, rezultă în fapt următoarele:

În anii 1890 și 1894, Prima Soc. de Credit Func. Român din București, împrumută pe d-l Ioan N. Iancovescu, din com. Bujoreni, acest jud. Vilcea, cu suma de 75 mii lei cu ipotecă în primul rang, constatate prin actele autentice și înscrise la acest tribunal sub No. 84, din 19 Decembrie 1890 și No. 11, din 8 Februarie 1894, asupra moșiei Bujoreni, proprietate a numitului debitor;

În anul 1897, după cererea Direcț. Generale a C. F. R., din București, prin sentința civilă a Trib. Vilcea cu No. 106 din 27 Februarie, rectificată prin jurnalul No. 3648, din 19 Maiu 1897, s'a declarat de expropriate pentru cauză de utilitate publică, între alte terenuri necesare pentru construcția unei ferate Rîmnicu-Vilcea—Riul-Vadului, mai multe bucăți în întindere de 20991 m. p. și 79 c. m. din moșia Bujoreni, ipotecată la Cred. Funciar Român din București, aparținînd debitorului Ioan N. Iancovescu și sentința fiind pronunțată în mod definitiv cu drept numai de recurs în casațiune, s'au îndeplinit dispozițiunile art. 22 și 23 din legea de expropriere prin publicare, afișare și transcriere în registrele de transcripțiunii la No. de ordine 359 din 1 Aprilie 1897 și 1060 din 3 Noembrie 1897. În urmă Ioan N. Iancovescu primește de la Direcția Generală a C. F. R., suma de lei 12794, bani 51, acordată de juriul de expropriere pentru terenul expropriat, arătat mai sus. La cît va timp după aceasta Ioan N. Iancovescu vinde tot din moșia ipotecată la Credit prin bună învoeală, Direcț. Generale a C. F. R., încă un alt teren în întindere de 5803 m. p. și 72 c. m., necesar tot pentru construirea linii ferate R. -Vilcea—Riul-Vadului, prin actele autentificate de Trib. Ilfov și Vilcea, transcrise la acest tribunal sub No. 1047, din 31 Octombrie 1897 și No. 2520 din 16 Septembrie 1898, primind ast-fel de la numita suma de lei 1189 bani 49, prețul acestui teren vîndut;

La 14 Iulie 1901, Societ. Creditului Funciar Român din București, în calitate de creditoare ipotecară, vine și cere acestui tribunal, ca, pentru despăgubirea sa de lei 75000, plus rate datorite și cheltueli făcute, împreună cu procente de 8% pe an, pînă la achitare, ce are a primi de la debitorul său Ioan N. Iancovescu, în baza actelor de ipotecă descrise mai sus, să se pună în vânzare moșia Bujoreni, compusă din cinci trupuri cu pădure, ecarete și ori-ce alte îmbunătățiri, etc., avînd întinderea totală de 1216 pog. și 956 stj. patrați, după cum se arată în afișul de publicație No. 5658/902 și prin îndeplinirea tuturor formalităților prevăzute de lege se efectuează vânzarea acestei moșii, adjudecîndu-se în mod definitiv asupra reclamantului N. Temelie, pe prețul de 145000 lei, pentru care i s'a și eliberat ordonanța de adjudecare cu No. 22 din 5 Iulie 1902, care a rămas definitivă, ordonîndu-se printr'însa ca adjudecatorul să exercite asupra imobilului cumpărat, aceleași drepturi, pe care le a avut și debitorul expropriat Ioan N. Iancovescu;

Considerînd, că reclamantul Nicolae Temelie se întemeiază în acțiunea de față și cere admiterea, ei pe motivele următoare:

a) Că prin ordonanța de adjudecare No. 22, din 5 Iulie 1902, investită cu formula executorie, prin care a devenit proprietar definitiv pe moșia Bujoreni, fosta proprietate a debitorului Ioan N. Iancovescu, compusă din cinci trupuri, prevăzute în afișul de publicațiune No. 5658, din 10 Aprilie

1902 și i se dă dreptul să stăpânească întreaga întindere a acestor cinci trupuri și care este în sumă de 1216 pogoane și 956 stj. p., ast-fel cum au fost ipotocate la Cred. Func. Român din București. fără să se scadă din această sumă, terenurile ocupate de Direcț. Generală a C. F. R., în sumă de 26795 m. p. și 51 c. m., fie prin expropriațiune silită, fie prin alcătuire de bună voe, terenuri care au fost plătite neregulat în minele debitorului Ioan N. Iancovescu, de oare-ce conform art. 25 din legea specială a Cred. Funciar Român, trebuia ca prețul acestor terenuri să se numere în mina Societății iar nu lui Ioan N. Iancovescu, fiind-că după cum spune acest articol. ori-ce transmisiune de imobil, fie prin vânzare fie prin expropriațiune, nu descarcă acel imobil de obligațiunile luate către Creditul Funciar și prin urmare nici către reclamant, care reprezintă, în cazul de față pe creditoarea Societate, în drepturile căruia este substituit; și

b) Că în tot cazul există autoritatea lucrului judecat față de pirta Direcț. Generală a C. F. R., de oare ce dînsa, cu ocazia urmăririi și vânzării moșiei Bujoreni în cestiune, a făcut de 2 ori contestațiune pentru scoaterea de sub urmărire a terenului ce reclamantul revendică astă-zî și ambele aceste contestațiuni au fost respinse prin sentința No. 87/902 și jurnalul No. 4615 tot din 1902, rămase definitive, și deci azi pirta Direcțiune nu mai poate opune nimic și trebuie să restituie terenurile expropriate și cumpărate pentru construcția liniei ferate R-Vilcea—Riul Vadului, sau în cas contrariu valoarea lor cu daune interese:

I. In ce privește primul motiv:

Considerînd că reclamantul Nicolae Temelie, în calitate de adjudecatar definitiv, în baza ordonanței de adjudecare a acestui tribunal sub No. 22, din 5 Iulie 1902 investită cu formula executorie, a fost pus în plină proprietate și posesie a moșiei Bujoreni, prin procesul-verbal din 11 Februarie 1903, dresat de d-l Portărel C. G. Sandu autorizat de tribunal, prevăzută în ordonanța de adjudecare sus citată și care moșie se compune din 5 trupuri, descrise în afișul No. 5658 din 10 Aprilie 1902 și au întinderea de 1216 pog. și 956 stj. p.; iar din întregul coprins al procesului verbal, dresat de portărelul sus numit, nu se vede că reclamantul adjudecatar Nicolae Temelie, cu ocaziunea acestei puneri în posesie, ar fi cerut agentului judecătoresc care instrumenta, ca să-l pună în posesia terenului ce revendică astă-zî, de la Direcț. Generală a C. F. R., din București, mai mult, că nici n'a arătat cel puțin nemulțumire sau că-și face vre-o rezervă în ce privește aceste terenuri ocupate de calea ferată R-Vilcea—Riul-Vadului, declarîndu se ast-fel mulțumit pe punerea în posesie, făcută de acest domn portărel; Că în urmă, acest proces-verbal de punere în posesie, fiind deus la tribunal conform art. 602 din Pr. civilă a fost confirmat de tribunal prin jurnalul No. 1812, din 18 Februarie 1903, conform dispozițiunilor art. 403 din Pr. civilă, fără să se facă vre-o contestațiune din partea reclamantului, ast-fel că această punere în posesie a rămas definitivă;

Considerînd că întinderea moșiei Bujoreni de 1216 pog. și 956 stj. p., pe care a fost pus în posesie reclamantul Nicolae Temelie, după cum se arată mai sus, este aceiași cu cea prevăzută prin afișul de vânzare No. 5658, din 10 Aprilie 1902 și pe care acest reclamant a avut-o în vedere, cînd s'a prezentat la tribunal ca cumpărător, atît la adjudecarea provisorie, cit și la supralicitație și a oferit prețul de lei 145000;

Considerînd că cu nimic azi în instanță, acest reclamant n'a dovedit că-î lipseșete din suma de pogoane ce a cumpărat, terenurile ce revendică de la pirta Direcțiune și nici a cerut cel puțin să se facă o măsurătoare a acestei moșii pentru a se constata această lipsă;

Că ast-fel fiind, din cele descrise mai sus, rezultă în mod evident, că reclamantul Nicolae Temelie are în proprietate și posesiunea sa întreaga moșie Bujoreni, în întindere de 1216 pog. și 956 stj. patrați, cit a cumpărat prin ordonanța de adjudecare cu No. 22 din 5 Iulie 1902, pe care își bazează astă-zî acțiunea de față și că prin urmare nu i lipsește nimic din pămîntul ce a cumpărat, pentru a avea dreptul să revendice terenurile ocupate de pirta direcțiune;

Considerînd că reclamantul pentru a ajunge la revendicarea

terenurilor ocupate de pirta direcțiune, mai invoacă în sprijinul său și art. 25 din legea Cred. Funciar Român, susținînd că de oare-ce terenurile ce revendică, au fost parte expropriate și parte cumpărate de pirta direcțiune de la fostul proprietar și debitor Ioan N. Iancovescu, în timpul pe cînd creanța Creditului Funciar nu se realizase, adică mai înainte de a se face vânzarea moșiei Bujoreni, ipotocată, și din care făcea parte terenurile ce revendică, fără ca Creditul Funciar să consimtă la această instreinare, apoi conform art. 25 sus citat, aceste terenuri ocupate de pirta direcțiune nu sunt descărcate de obligațiunea și inscripțiunea ipotecară luate în favoarea Creditului Funciar și prin urmare, dacă pirta direcțiune le-au plătit în mina fostului proprietar Ioan N. Iancovescu cu suma de 13984 lei, apoi această plată a fost neregulat făcută, de oare-ce banii, costul acestor terenuri, trebuiau numărați creditoarei Societăți Funciară, care, pînă la plata sumei de 75000 lei ce împrumutase lui Ioan N. Iancovescu era singură în drept să primească acești bani, care reprezintă terenurile angajate, în favoarea sa, și că prin urmare ast-fel fiind, dacă pirta direcțiune n'a numărat acești bani Creditului Funciar și nici n'a avut consimțimîntul său la această instreinare, apoi dînsul ca reclamant și ca unul ce reprezintă pe Creditul Funciar Român, are dreptul să ceară revendicarea acestor terenuri, care susține dînsul, s'au scos din moșia Bujoreni ce a cumpărat, sau în tot cazul să i se numere valoarea lor incasată pe nedrept de fostul proprietar Ion N. Iancovescu:

Considerînd că de și art. 25 din legea Creditului Funciar Român oprește pe debitorul ipotecar, în tot timpul cit durează împrumutul și pînă la plata lui, ca să transmită în totul sau în parte imobilul angajat, fie prin vânzare sau expropriație sau ori-ce alt-fel de alienațiune sau transacțiune, rămînd imobilul, în cas cînd această alienațiune, a avut loc, încărcat cu toate obligațiunile luate către Credit, însă această prohibițiune nu are loc de cit numai în favoarea Creditului Funciar ca un privilegiu ce i s'a acordat de legiuitor prin o lege specială, aceasta în scop de a ajunge în mod neîndoios la realizarea creanței sale;

Considerînd că reclamantul în cazul de față nu se poate bucura de această favoare și nici nu o poate invoca în numele Creditului, de oare-ce acesta este complet achitat de suma de lei 75000, cit împrumutase debitorului Iancovescu, prin vânzarea moșiei Bujoreni ce îi fusese ipotecată și pentru care reclamantul a numărat suma de 145000 lei;

Considerînd, că în principiu, adjudecatarul, care cumpără la licitație publică un imobil ipotecat la o Societ. de Credit Funciar, fie urban, fie rural și devine proprietar asupra lui prin o ordonanță de adjudecare investită cu titlu executoriu, nu se substituie în drepturile și privilegiile ce le acordă acestor credite legea lor specială, pentru a le garanta în mod neîndoios siguranța împrumuturilor și a operațiunilor ce fac, ci se substituie din contră în toate drepturile și obligațiunile fostului proprietar expropriat, de oare-ce adjudecațiunea în general se aseamănă cu vânzarea de bună-voe;

Considerînd că această asemănare are loc prin faptul că după cum la vânzarea de bună voe concordă voința cumpărătorului și a vânzătorului, adică vânzarea este perfectă din moment ce ambele părți au convenit asupra lucrului și asupra prețului, de și lucrul încă nu se va fi predat și prețuit încă, nu se va fi numărat, tot ast-fel și în vânzările silită legea presupune că urmăritul consimte ca imobilul ce se vinde prin licitație, să se adjudece asupra aceluia care va da prețul cel mai mare devenind ast-fel adjudecatarul proprietar, din momentul adjudecațiunei, de și acesta nu plătește prețul, de oare-ce art. 551 din Pr. civilă îi acordă un termen de o lună de la adjudecare și cu toate că lucrul nu i s'a predat, de oare-ce art. 560 din Proc. civilă, declară recursul suspensiv de executare;

Considerînd, că după cum la vânzarea de bună voe cumpărătorul succede vânzătorului în toate drepturile și obligațiunile acestuia, tot asemenea și adjudecatarul în o vânzare silită intră în toate drepturile și obligațiunile fostului proprietar expropriat, de unde dar consecința logică pentru legiuitor, de a declara prin art. 565 din Pr. civilă că adjudecațiunea

transmite adjudecatarului numai drepturile ce și expropriatul a avut asupra lucrului vindut ;

Considerind că substiuirea de care înțelege reclamantul a se prevala, față de pîrita Direcț. Generală a C. F. R., că reprezintă pe Soc. Creditului Funciar Român în drepturile și privilegiile acestuia, este aceea prescrisă de art. 1107 din Codul civil, relativ la subrogațiunea convențională și unde la No. 1 se arată că are loc atunci, cînd un creditor primind plata sa de la o altă persoană, dă acestei persoane drepturile, acțiunile, privilegiile sau ipotecile sale în contra debitorului iar condițiunea ca această subrogațiune convențională să fie valabilă, este ca ea să fie expresă și făcută tot într'un timp cu plata ;

Că ast-fel fiind, reclamantul Nicolae Temelie nu se poate considera ca substituit în drepturile Cred. Funciar Român asupra moșiei Bujoreni, de oare-ce chiar acest Credit, prin adresa No. 6493, din 11 Iunie 1902, înaintată acestui tribunal, declară că reclamantul Nicolae Gh. Temelie rămîne înscris ca societar pentru capitalul de 70603 lei și 67 bani, ne amortisat și este prin urmare substituit în toate drepturile și obligațiunile fostului proprietar Ioan N. Iancovescu, iar nu în toate drepturile și privilegiile ce acest credit avea față de expropriatul Ioan N. Iancovescu ;

Considerind, că conform art. 565 din Proc. civilă, prin ordonanța de adjudecare No. 22, din 5 Iulie 1902, liberată de acest tribunal reclamantului Nicolae Temelie și pe care se sprijină în acțiunea de față, nu se dă acestuia să exercite asupra moșiei Bujoreni cumpărata, alte drepturi, de cit acelea care le-a avut și debitorul expropriat Ioan N. Iancovescu fostul proprietar ;

Că prin urmare, după cum fostul proprietar Ioan N. Iancovescu trebuia și era ținut să respecte expropriațiunile și înstrăinările de bună-voe, făcute prin actele sus menționate, către Direcț. Generală a C. F. R. pentru construcția liniei ferate R.-Vilcea — Rîul-Vadului și care formează obiectul acțiunii de față, tot asemenea și reclamantul adjudecatar Nicolae Temelie trebuie și este ținut conform art. 565 din Proc. civilă, să respecte aceste înstrăinări, de oare-ce dinsul n'are mai multe drepturi asupra moșiei Bujoreni, cumpărata de cit a le fostului proprietar Ioan N. Iancovescu bine înțeles mai puțin terenurile expropriate și vindute de acesta ;

Că față de cele descrise mai sus, acest prim motiv al acțiunii în revendicare, în specie este neîntemeiat.

II. *In ce privește al 2-lea motiv* invocat de reclamant, că există autoritatea lucrului judecat, față de pîrita Direcțiune Generale a C. F. R., de oare-ce mai înainte de a se vinde prin licitație publică moșia Bujoreni, din care au făcut parte terenurile ce se revendică această Direcțiune făcînd contestațiunii în două rînduri pentru scoaterea acestor terenuri de sub urmărire, ambele contestațiunii au fost respinse de acest tribunal prin sentința No. 87/902 și jurnalul No. 4615/902 ;

Considerind că autoritatea lucrului judecat în specie și care rezultă din hotărîrile enunțate, nu poate să se invoace de reclamantul Nicolae Gh. Temelie, de oare-ce aceste hotărîri au fost pronunțate în favoarea Cred. Funciar Român, singurul în drept a beneficia de dinsele și prin urmare reclamantul, care, după cum s'a arătat mai sus, nu reprezintă în nici un cas pe Creditul Funciar în procesul de față, de oare-ce, conform art. 565 din Pr. civilă, dinsul, în calitate de adjudecatar succede în drepturile și obligațiunile ce le avea expropriatul Ioan N. Iancovescu, de la care a cumpărat imobilul prin licitație publică, iar nici de cum nu succede în drepturile Creditului Funciar Român față de care s'au pronunțat hotărîrile în chestiune ;

Considerind că dacă se examinează conținutul acestor hotărîri, se vede că motivul care a făcut pe pîrita Direcțiune să facă contestațiunile, cari au fost respinse prin aceste hotărîri, a fost teama ca nu cum va la licitațiunea ce urma să aibă loc, moșia Bujoreni să nu se vindă cu preț inferior sumei ce se datora Creditului și prin urmare să-i fie aplicabil în speță art. 25 din legea specială a Cred. Funciar Român, cu toate că în afișul de publicațiune cu No. 5658 din 10 Aprilie 1902, se dedea în lista făcută de grefa conform art. 505 din Pr. civilă, că din moșia ce se urmărește, s'au expropriat și vindut de fostul proprietar Ioan N. Iancovescu

piritei Direcț. Generale a C. F. R., pentru construirea liniei ferate R.-Vilcea — Rîul-Vadului, imobilele însemnate la No. II, III, IV, V și VII din acest afiș și prin urmare aceste imobile erau scoase de drept de sub urmărire, dacă la licitațiunea făcută eșia un preț superior sumei ce se datora Creditului Funciar, ceea-ce a și avut loc ;

Că ast-fel fiind, pe cit timp reclamantul Nic. Gh. Temelie, cînd s'a pronunțat aceste hotărîri de respingerea contestațiunilor făcute de pîrita Direcțiune, nu figura ca parte personal, ci numai prin autorul său, fostul proprietar Ioan N. Iancovescu, care era ținut să garanteze de evicțiune pe pîrita Direcțiune, apoi în asemenea cas dinsul nu poate să se folosească de aceste hotărîri, de care are dreptul să beneficieze numai Creditul Funciar, pe care el nu-l reprezintă în instanță ;

Considerind că afară de aceasta reclamantul Nic. Temelie nu se poate plînge că atunci cînd a oferit suma de 145000 ei pe moșia Bujoreni în chestiune și s'a adjudecat definitiv asupra sa, a avut în vedere și terenurile ce revendică, de oare-ce în afișul de publicație a vînzării acestei moșii sub No. 5658, din 10 Aprilie 1902, se arată în mod clar conform art. 506 al. 3 din Pr. civilă, prin lista de sarcini dată de grefă, că aceste terenuri sunt parte expropriate și parte vindute de fostul proprietar Ioan N. Iancovescu, pîritei Direcțiunii pentru construirea liniei ferate R.-Vilcea — Rîul-Vadului și că prin urmare sunt scoase din întinderea moșiei ce se vinde ;

Considerind că în acest scop, legiuitorul prin art. 506, al. 3 din Pr. civilă, obligă pe grefier să caute în registrul de notariat și să facă o listă specială de toate sarcinile și alte împrejurări ale nemiscătorului urmărit, pentru ca dinsele să fie cunoscute de către acei ce ar dori să liciteze pentru a nu fi surprinși și induși în eroare, garantînd ast-fel în aceste vînzări sîlute, pe adjudecatarii ce se prezintă ;

Că ast-fel fiind, și acest al 2-lea motiv găsindu-se neîntemeiat, urmează a fi respins ;

Că prin urmare și acțiunea bazată pe cele două motive descrise mai sus și găsite nefondate, trebuie a fi respinsă ca neîntemeiată ;

Considerind, că în ce privește chemarea în garanție formulată de Direcț. Generală a C. F. R., contra lui Ioan N. Iancovescu, fostul proprietar al moșiei Bujoreni, pentru a răspunde la evicțiunea imobilelor pretinse de reclamantul Nicolae Gh. Temelie, intru cit acțiunea acestuia s'a respins de tribunal ca neîntemeiată, apoi și această acțiune de garanție urmează a fi respinsă ca fara interes, și prin urmare a se apăra chematul în garanție de ori-ce pretențiuni în cauză ;

Avînd în vedere că pîrita Direcț. Generală a C. F. R. prin avocatul său, a cerut și cheltuieli de judecată și tribunalul apreciînd asupra acestei cereri, pe baza art. 140 și 146 Pr. civilă, fixează cifra de lei 50 ;

Pentru aceste motive redactate de d-l președinte Teodor Vasiliu, tribunalul, respinge acțiunea, etc., etc.

(ss) T. Vasiliu, I. Antoniadu.

Grefier (s) Mihail Cosmescu

Compunerea Curților și Tribunalelor

Curte de apel Iași

Secția I

Prim-președinte d-l I. Th. Burada ; Consilieri d-nii : Eug. Donici, D. Sofian, T. Grivetz, E. Cernătescu și Ant. Suciu.

Secția II

Președinte d-l I. Vranceanu, N. Volenti, D. Porfiriu, A. Hinna, C. Buzdugan și M. Vidrașcu.

Camera de punere sub acuzare

Președinte d-l Eug. Donici ; Consilieri d-nii : Volenti și Hinna,

Tribunalul Iași*Secția I*

Prim-președinte d-l D. Buzdugan; Membrii d-nii C. Crupensky și V. Erbiceanu (jude instructor); Supleant Gh. Theodor.

Secția II

Președinte d-l N. C. Schina; Membrii d-nii: Al. Gane și Al. Negrescu (jude instructor); Supleant Al. Djuvara.

Curtea de apel Craiova*Secția I*

Prim-președinte d-l Leontianu; Consilieri d-nii: C. Plopușoreanu, C. Georgescu, C. Marinescu, D. Gârleșteanu și Ath. Hărescu, delegat procuror-general.

Secția II

Președinte d-l Bildirescu; Consilieri d-nii: G. Orman, C. Vălimărescu, M. Economu, G. Urdăreanu și C. Mitescu.

Delegații pentru Curțile cu Jurați

D-l Urdăreanu: Dolj, Vilcea și Olt; d-l Plopușoreanu: Gorj, Romanați și Mehedinți.

Tribunalul Dolj*Secția I*

Prim-președinte D-l M. Măinescu; Membrii d-nii: C. Galețeanu; Supleant d-l T. Măldărescu.

Secția II

Președinte d-l C. Grăsnaru; Membrii d-nii: C. Poenaru; Supleant d-l C. Părtenie.

Secția III (Notariat și Comerț)

Președinte d-l V. Roman; Membrii d-nii: Coandă, Supleant d-l V. Necolaide.

Curtea de apel Galați*Secția I*

Prim-președinte d-l E. Economu; Consilieri d-nii: Beștelei, Tazlaoanu, Niculescu, Alessiu și Raicoviceanu.

Secția II

Președinte d-l P. Ionescu; Consilieri d-nii: Tanoviceanu, Stoicescu, Papp, Sinescu și Tătaru.

Camera de punere sub acuzare

Președinte d-l Tanoviceanu, Consilieri d-nii: Tazlaoanu și Tătaru.

Delegații pentru Curțile cu jurați

D-l Beștelei: Covurlui și Brăila; d-l Raicoviceanu: Râmnicu Sărat și Putna; d-l Papp: Tecuci și Tutova.

Tribunalul Covurlui*Secția I*

Prim-președinte d-l D. G. Maxim; Membrii d-nii Ionescu; Supleant d-l Orleanu.

Secția II

Președinte d-l Urdăreanu; Membrii d-nii: Missir; Supleant d-l Ianculescu.

ERATA

În discursul d-lui Procuror general G. E. Schina, pe care l-am publicat în numărul trecut, strecurându-se cite-va erori, facem cuvenitele rectificări:

Ast-fel, la pag. 453, titlul discursului să se citească: «*Condițiunile asupra organizării judecătorești*», în loc de «*Condițiunile asupra . . .*».

La pag. 454, coloana I, jos la note, la nota 2, ultimul rind, să se citească «*legea pentru organizarea judecătorească din 1890*», în loc de «*legea pentru organizarea judec. de pace . . .*».

La pag. 455, col. I, nota 4, să se citească «*Henrion de Pansey*», în loc de «*. . . Pausey*».

Aceiași pagină, col. II, la rindul 42 de sus în jos, după cuvântul quasi-inamovibilitate vine o virgulă, iar nu un punct și virgulă, iar la rindul 45, în loc de «*trebuie să fie declarată inamovibilă*» să se citească «*trebuie . . .*».

La pag. 456, col. II, la rindul 13 de sus în jos, rindul trebuie citit ast-fel: «*. . . puterii executive, și că e ridicată la rangul*» în loc de «*. . . ci trebuia să fi ridicată . . .*», iar la rindul 15, «*sfera acțiunii sale*» în loc de «*sfera acțiunilor sale*».

La pag. 459, col. I rindul 5 de sus în jos, să se citească: «*o luminată și imparțială distribuire a justiției*», în loc de «*o luminată împărțeață a justiției*».

La aceeași pagină, coloana II, rindul 3 de jos în sus, cuvântul «*asa*» trebuie șters ca și punctul de la finele rindului 4, care se înlocuiește cu o virgulă; în nota 19 din josul paginii, numele autorului este V. Bidard în loc de N. Bidard.

În răspunsul d-lui Prim-Președinte C. E. Schina, s'a strecurat o singură eroare, pagina 463, col. II, rindul 28 de sus în jos, să se citească: «*în amestecul în care vor fi înomolite*», în loc de: «*în amestecul în care vor fi înomoliți*».

Discursul d-lui procuror Oprescu precum și răspunsul d-lui prim-președinte Sc. Popescu, ambele relative la «*Delictele politice*» au rămas a fi publicate în numărul viitor.

Asemenea se vor publica pe rind și discursurile ținute la celelalte Curți de apel din țară, fiind-că toate prezintă un deosebit interes juridic și social.

Bibliografii

Godul de Comerț (vol. I 600 pag. cuprinzând Art. 1—60) comentat de d-l M. A. Dimitrescu, profesor la Școala superioară de comerț din București. **Prețul 10 lei.**

Tratat de Drept Civil de d-l profesor D. Alexandresco. Partea I, vol. VIII conține *Convențiile matrimoniale* (34 coli tipar). **Prețul 10 lei.**

Dreptul civil Român în 3 vol. de d-l Profesor C. Nacu, cuprinde întreaga materia dreptului civil, **Prețul** fie cărui vol. 12 lei (3 vol. 36 lei).

Godul comercial cu noua lege a falimentelor, adnotată și comentată de d-nii *Cesărescu & Dan*, însoțit de un **index alfabetic** complet. **Prețul Lei 6.**

Godul Penal cuprinzând și *Codul Justiției Militare*, *Codul Justiției Marine* și *Codul Silvic*, adnotat cu jurisprudența motivată, precedat și de un **Index alfabetic**, de D-nii C. Hamangiu și N. M. Sotir. **Preț 6 lei** broșat; **7 lei** legat în pânză.

Gambia și acțiunea Cambială (5 fascicule apărute) de Nc. M. Părvulescu, magistrat și C. St. Radianu, avocat. **Prețul** fie cărei fascicule **Lei 1.50.**

Laurent C. civ. 33 volume neusate. **Condițiuni avantajoase.**

Micul Dicționar Juridic de termene, de d-l avocat *Const. Ticu-Ștefănescu*. **Prețul Lei 3.**

Noua Lege a Timbrului adnotată de d-l *Cesărescu*, însoțită de un **Index alfabetic** complet. **Prețul 2 Lei.**

Noua Lege electorală pentru Cameră, Senat, Consiliul comunal, însoțite de jurisprudența Curții de casație de d-l *G. Bădulescu*, grefier la **Înalta Curte de casație**. **Prețul Lei 3.**

Toate aceste cărți precum și alte diferite opere de Drept se găsesc de vânzare la *Redacția acestui ziar*, 5 Calea Băhovei 5, de unde se expediază la cerere *contra valoare*: mandat postal timbre sau ramburs. *Taxele postale privesc pe cumpărător*. Comandele se vor expedia pe adresa d-lui *Godreanu*, proprietarul ziarului *Curierul Judiciar*, la București.